

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

19 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de instrumenten en argumenten om Vlamingen van buiten de hoofdstad naar Brussel te lokken

Vraag om uitleg van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de coördinatie van het beleid inzake hoofdstedelijke aangelegenheden

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Donderdag 19 juni 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Stefaan Platteau

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.07 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de instrumenten en argumenten om Vlamingen van buiten de hoofdstad naar Brussel te lokken

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de instrumenten en argumenten om Vlamingen van buiten de hoofdstad naar Brussel te lokken.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, ik heb de eer om u in deze commissie als eerste een vraag om uitleg te mogen stellen.

De Vlaamse regering beschikt op dit ogenblik over twee instrumenten of instellingen om Vlamingen van buiten de hoofdstad ervan te overtuigen dat Brussel een aantrekkelijke stad is om er te komen wonen. Er is enerzijds Wonen in Brussel en anderzijds Onthaal en Promotie Brussel.

De stadsvlucht van Vlamingen uit Brussel is mijns inziens nog steeds aan de gang, al neemt die niet meer die proporties aan die we de voorbije decennia hebben gekend. Het aandeel van de Nederlandstaligen in Brussel is in ieder geval erg klein geworden en bereikt stilaan een strategisch minimum. Het is dan ook een terechte beleidsoptie ernaar te streven dat dat aantal op zijn minst op peil moet worden gehouden en, indien mogelijk, zelfs opgekrikt moet worden. Het zou immers verkeerd

zijn zich blind te gaan staren op wat men het ‘fenomeen van de Dansaertwijk’ is gaan noemen. Uiteindelijk betekent dit maar weinig als we dit bekijken in het geheel van het Brussels Gewest met zijn 19 gemeenten.

Wonen in Brussel zou in het voorjaar van 2003 een kleine, maar originele campagne over het infocentrum voeren. Dat werd vooropgesteld in de beleidsbrief 2002-2003 van uw voorganger, maar blijkbaar was die campagne zo klein dat ze alvast mij niet is opgevallen. Kunt u mij bevestigen of er effectief een dergelijke campagne werd gevoerd? Wat hield die precies in, en wat was daar de kostprijs van?

Er zou ook een meer grootscheepse campagne worden bekeken in het licht van de eventuele samentmelting van Wonen in Brussel met Onthaal en Promotie Brussel. Die laatste instantie heeft trouwens ook al campagne gevoerd over het promoten van Brussel als hoofdstad. Er zou in de loop van dit jaar overigens een meer eenduidige en homogene campagne met betrekking tot het wonen in Brussel worden gevoerd, met Onthaal en Promotie in Brussel als infocentrum en centraal aanspreekpunt. Misschien is ook dat mij ontsnapt, maar als dat zo is, dan zal die campagne ook hier toch weer niet zo grootscheeps zijn geweest als door uw voorganger aangekondigd. Indien die wel grootscheeps was, dan moet ik dringend mijn oren en ogen laten nazien.

Mijnheer de minister-president, kunt u me zeggen wat de stand van zaken is met betrekking tot die grootschalige campagne en met betrekking tot de mogelijke fusie van Wonen in Brussel en Onthaal en Promotie Brussel die vorig jaar door uw voorganger, de heer Vanhengel, werd vooropgesteld?

Ik zou het daarbij kunnen laten, maar de vraag is natuurlijk of dat allemaal nog iets opgeleverd heeft. We hebben ons in het verleden steeds posi-

Van Nieuwenhuysen

tief uitgelaten over dergelijke campagnes, maar we hebben er ook steeds aan toegevoegd dat het verkeer zou zijn een vertekend beeld van de werkelijkheid te geven. Nu vrees ik dat een aantal mensen die zich hebben laten overtuigen om in onze hoofdstad te komen wonen, dat vandaag zo aanvoelen. Er bestaat immers nogal wat verwarring en ongenoegen over het nieuwe inschrijvingsbeleid in de Nederlandstalige scholen, met als gevolg dat heel wat gezinnen die zich in Brussel hebben gevestigd, zich wat bedrogen voelen door het al te rooskleurige beeld dat hen werd voorgehouden over het wonen in Brussel.

De voorbije weken hebben we in de media verschillende getuigenissen gelezen en gehoord van mensen die zich door die vroegere campagnes hebben laten overhalen om hier, dicht bij hun werk of – wat ze althans dachten – dicht bij de school van hun kinderen, te komen wonen. Zij zijn nu in de problemen geraakt omdat die kinderen, of sommige ervan, niet meer ingeschreven geraken in de Nederlandstalige school die hun voorkeur geniet.

Zoals u weet, heeft deze aangelegenheid heel wat ruchtbaarheid gekregen. Het ligt dan ook voor de hand dat de negatieve publiciteit van de voorbije weken jonge gezinnen elders in Vlaanderen niet zal overtuigen om in Brussel te komen wonen en dat eventuele campagnes ter zake weinig geloofwaardig zullen overkomen, ja zelfs contraproductief kunnen werken.

Mijnheer de minister-president, acht u het in deze omstandigheden niet aangewezen om elke promotiecampagne om naar Brussel te komen wonen, tenminste voor enige tijd op te schorten? Indien er geen verandering komt in de huidige situatie met betrekking tot het Nederlandstalig onderwijs, waarbij ik vooral verwijs naar de gevolgen van het GOK-decreet (decreet van 28 juni 2002 betreffende gelijke onderwijskansen-I, B.S., 14 september 2002), vrees ik dat u een kruis mag maken over de illusie dat er nog veel jonge gezinnen overgehaald kunnen worden om in onze hoofdstad te komen wonen.

Wat dat onderwijs betreft, hebben we deze morgen vernomen dat er op korte termijn maar weinig verandering te verwachten valt. De mogelijkheid om een aantal kinderen door te verwijzen naar het Franstalig onderwijs omdat ze totaal ongeschikt zouden zijn om Nederlandstalig onderwijs te volgen, zal worden besproken op het Overlegcomité tussen de verschillende regeringen. Het verleden

heeft ons evenwel geleerd dat het wel eens heel lang kan duren vooraleer dat Overlegcomité een akkoord bereikt. Bovendien bevat de agenda die door de Vlaamse regering voor dat Overlegcomité reeds werd vooropgesteld, vijf heel belangrijke punten. Ik kan me dus goed voorstellen dat een en ander heel lang zal aanslepen. Zo is er de optie om het scholenaanbod te vergroten. Daarover heeft de minister van Onderwijs deze morgen gezegd dat ze dit niet uitsluit, maar dat dit enige tijd zal vergen.

De aanpassing van het GOK-decreet wordt door minister Vanderpoorten afgewezen, want ze verklaart dat aan dat GOK-decreet niet geraakt moet worden. Een en ander moet volgens haar gebeuren in het kader van het Brussel-decreet. Maar ook dat Brussel-decreet, dat in feite een bundeling wordt van alle fragmenten uit andere decreten die op Brussel betrekking hebben, zal volgens minister Vanderpoorten niet zo snel klaar geraken omdat de inventarisatie en de verwerking de nodige tijd vergen. Minister Vanderpoorten heeft reeds duidelijk laten verstaan dat een eindconclusie niet meer voor deze legislatuur moet worden verwacht. Dit alles betekent dus dat de situatie van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel in deze legislatuur ongewijzigd zal blijven.

Mijnheer de minister-president, u bent bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden en voor de coördinatie, binnen uw regering, van het beleid ten aanzien van Brussel. In die hoedanigheid vraag ik u of u het eens bent met de houding van de minister van Onderwijs. Zult u er bij minister Vanderpoorten op aandringen dat ze het GOK-decreet alsnog zou herzien? Dat is niet het enige element, maar het vormt wel een element dat mijns inziens een heel belangrijke bedreiging inhoudt voor de aanwezigheid van de Vlamingen in Brussel.

Er is in deze stad iets eigenaardigs aan de gang. Nederlandstalige kinderen raken niet meer ingeschreven in Nederlandstalige scholen. Een aantal van die scholen verkommert, terwijl de Vlaamse regering nu al 10 miljoen euro per jaar spendeert aan het Franstalig onderwijs in Vlaanderen. De gemeenschapscentra richten zich steeds meer tot anderstaligen en steeds minder tot de oorspronkelijke doelgroep. Een aantal sociaal-culturele initiatieven grijpt naast de subsidiepot. De toelagen gaan naar allerlei projecten die minder bekend zijn, maar waarvan sommige een toch wel exotische klinkende naam dragen. Dit gaat de verkeerde kant op. Ik hoop dat u als buitenstaander voldoende afstand zult kunnen nemen om deze gang van zaken met een open geest te beoordelen.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, volgens de vraagsteller zou het aantal Vlamingen in Brussel stilaan op een strategisch minimum komen. We horen dat nu al enige tijd.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik denk niet dat er aanleiding is tot enige hoerastemming. Wel vraag ik u me eens uit te leggen hoe het komt dat we sinds 1970, toen we in het oog van de FDF-storm zaten, verkiezing na verkiezing, ongeacht of die nu voor de Kamer of voor de gemeente waren, altijd rond de 15 percent kiezers halen. Ik weet ook wel dat er wijzigingen zijn in het sociologisch en demografisch patroon van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We kunnen niet anders dan vaststellen dat we vaste grond onder de voet hebben. We moeten er natuurlijk voor zorgen dat we in de toekomst meer halen dan die 15 percent.

Ik heb een probleem met al die Cassandra's die waarschuwen dat het einde van de wereld, of in dit geval het einde van de Vlamingen in Brussel, op komst is, terwijl dit niet wordt gestaafd door de feiten. Ik ben het wel met u eens dat het zeer praktische, punctuele punt over de inschrijvingsmoeilikheden van een aantal Vlaams-Brusselse gezinnen moet worden opgelost. We moeten dat probleem niet minimaliseren, maar ook niet overschatten. Of het antwoord van minister Vanderpoorten ons allemaal genoegdoening heeft geschonken, laat ik in het midden. We zullen er in elk geval voor zorgen dat het probleem opgelost geraakt.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik wil ook reageren op een ander punt dat u hebt aangehaald. Wonen in Brussel richt zich op een vrij hedendaagse manier tot potentiële Vlaamse nieuwkomers in Brussel. Het aanbod van voorzieningen op het vlak van cultuur, onderwijs en welzijn moet in orde zijn. De campagne van de Vlaamse regering is er echter niet op gericht om mensen die naar Brussel verhuizen bij het handje te leiden naar die voorzieningen.

Het gaat doorgaans om jonge mensen. Als ze eenmaal de beslissing hebben genomen om in Brussel te komen wonen, zoeken ze zelf wel hun weg. Mijnheer Van Nieuwenhuysen, u extrapoleert de moeilijkheden met het inschrijvingsbeleid. De campagne werpt vruchten af aangezien er maandelijks een duizendtal geïnteresseerden op reageren. Er is dan

ook geen enkele reden om ze in de koelkast te steken of ze te stoppen.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, het percentage Vlaamse kiezers blijft ongeveer gelijk omdat het Vlaams Blok Franstalige kiezers aantrekt. Studies hebben uitgewezen dat er bij de afgelopen verkiezingen ongeveer 8.000 Franstaligen voor die partij zouden hebben gestemd. Dat is een van de redenen waarom het percentage stabiel blijft.

Ik geloof niet zozeer in campagnes om mensen te overtuigen in Brussel te komen wonen. Het klopt dat mensen daarop reageren. Hoeveel mensen effectief op de uitnodiging ingaan, is een ander paar mouwen. Een los contact of het tonen van belangstelling bewijst niets. Uiteindelijk worden mensen niet alleen aangesproken door het aanbod, dikwijls spelen ook andere zaken een rol.

Mijnheer de minister-president, uw voorganger, de heer Vanhengel, heeft bepaalde zaken gezegd over het Quartier Latin. Het ging over het ter beschikking stellen van woningen, flats en koten aan studenten. De vraag was hoe Vlaanderen kan ingrijpen op de bouwmarkt in Brussel. Dat is één van de problemen. Er kunnen dan wel propagandafilms worden gemaakt en campagnes worden gevoerd, maar dit neemt niet weg dat er een spanningsveld blijft bestaan. Mensen worden aangespoord om naar Brussel te verhuizen, maar alle andere aspecten worden overgelaten aan het privé-initiatief.

Voormalig Vlaams minister Vanhengel heeft bij de afgelopen begrotingsbesprekingen toegezegd na te gaan op welke wijze het systeem kan worden uitgebreid zonder dat we daarbij moeten afhangen van Brusselse bouwmaatschappijen. Mijnheer de minister-president, wat is hiervan de stand van zaken ? U moet daar nu niet op antwoorden. Ik vraag u wel na te gaan of dit systeem niet kan worden uitgebreid. Het Quartier Latin is wat dat betreft een goed voorbeeld. De oorspronkelijke VZW-vorm wordt nu gewijzigd. Kan de Vlaamse overheid geen openbare NV oprichten ? Zo zou er effectief iets worden gedaan. Dat is beter dan theoretische zaken te verkondigen.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, ook ik wil een aantal bedenkingen naar voren brengen. Het klopt dat er nog altijd Vlamingen zijn die Brussel verlaten, maar er is ook een omgekeerde beweging.

De nieuwkomers zijn vooral jongere mensen die in Brussel werken. Er bestaan daarvoor zelfs objectieve aanwijzingen. Als we de kieslijsten nagaan – ik neem aan dat ik niet de enige ben die dat doet – en kijken naar de Nederlandstalige adressen in sommige gemeenten en Brussel-Stad, dan zien we dat het aantal is toegenomen. Op een aantal plaatsen is er een lichte aangroei van stemgerechtigden.

Ik ben er absoluut voorstander van om het beleid inzake wonen in Brussel verder te zetten via wervende campagnes. Ik ben het eens met de heer Van Vaerenbergh dat we veel creatiever moeten zijn dan nu het geval is. Een reclamecampagne alleen is niet voldoende. Er moet worden nagegaan of we geen nieuw aanbod kunnen creëren. Het is misschien wat delicaat om ons tot Vlamingen in het algemeen te richten. De overheid zou een aanbod van woningen kunnen aanbieden aan het netwerk van scholen en culturele instellingen die van de Vlaamse Gemeenschap afhangen.

De VDAB heeft recent de mogelijkheid gegeven aan leerkrachten uit de vervangingspool om zich te huisvesten in een internaat in Ganshoren. Dat is niet meteen de meest comfortabele oplossing. Dit idee verdient echter te worden uitgewerkt. Er zijn zeker mogelijkheden. Als Vlamingen zich daar ook vestigen, dan vergroot de slagkracht van de Nederlandstaligen in Brussel.

Ik ben het op dat punt niet eens met de heer Van Nieuwenhuysen. Volgens de heer Van Nieuwenhuysen moeten we de promotie van het wonen in Brussel afbouwen omdat er momenteel iets aan de voorzieningen scheelt. Ik ben het daar helemaal niet mee eens. We moeten de Vlamingen de weg naar Brussel blijven tonen. We moeten hen stimuleren om in Brussel te komen wonen. De knelpunten in het dienstverleningsaanbod moeten zo snel mogelijk worden opgelost.

Mijnheer de minister-president, met betrekking tot het Nederlandstalig onderwijs in Brussel zijn er effectief knelpunten. Ik veronderstel dat we het er allemaal over eens zijn dat het Nederlandstalig on-

derwijs steeds open moet staan voor Nederlandstalige kinderen. Het kan niet dat er momenteel onvoldoende plaats is voor Nederlandstalige kinderen in onze scholen. Waar moeten die kinderen naartoe? Moeten we ze doorverwijzen naar het Franstalig onderwijs? Moeten we ze naar scholen buiten Brussel sturen? Dit probleem moet zo snel mogelijk worden opgelost. Verschillende fracties hebben dit overigens al herhaaldelijk bij minister Vanderpoorten bepleit.

De andere knelpunten moeten uiteraard ook snel worden opgelost. Zo zijn er nog heel wat blinde vlekken in de welzijnssector, en is er een duidelijk tekort aan opvang voor ouderen.

Aangezien het Vlaams netwerk nog niet is afgewerkt, moeten we nog meer creativiteit aan de dag leggen. We moeten het wonen in Brussel blijven ondersteunen.

Hoewel ik het minister Vanhengel nooit heb horen zeggen, zou een fusie tussen Wonen in Brussel en Onthaal en Promotie Brussel op til zijn. Ik zou hier willen pleiten voor het behoud van de zichtbaarheid van Wonen in Brussel. Indien dit infocentrum door een andere dienst wordt opgeslorpt, zal het weer uit het gezichtsveld van het grote publiek verdwijnen. Aangezien het een begrip is geworden, moeten we Wonen in Brussel afzonderlijk laten bestaan. Ik weet niet zeker of het eigenlijk de bedoeling is Wonen in Brussel in een andere entiteit te laten opgaan. Ik wacht dan ook vol spanning op het antwoord van de minister-president.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik zou nog even iets willen verduidelijken. Ik heb niet gepleit voor het afbouwen of het definitief opdoeken van de campagnes om Vlamingen naar Brussel te lokken.

Het pleidooi dat ik daarnet heb gehouden, is gebaseerd op de beleidsbrief van de Vlaamse regering. Volgens de beleidsbrief moet er dit jaar namelijk nog een campagne komen. Aangezien de recente berichten over de situatie in het onderwijs een negatief licht op het wonen in Brussel hebben geworden, stel ik voor om die campagne tijdelijk op te schorten. Momenteel zou een dergelijke campagne immers weinig effect hebben en zou misschien zelfs contraproductief kunnen werken. Dat is het enige pleidooi dat ik daarnet heb gehouden.

De voorzitter : Minister-president Somers heeft het woord.

Minister-president Bart Somers : Mijnheer de voorzitter, eigenlijk verheugt het me dat de eerste vraag die me hier wordt gesteld van een streekgenoot afkomstig is. Ik zal ze dan ook zo goed en zo volledig mogelijk trachten te beantwoorden.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het daarnet over twee verschillende concepten gehad, namelijk de infocentra Wonen in Brussel en Onthaal en Promotie Brussel. Elk infocentrum heeft zijn eigen finaliteit.

Het infocentrum Wonen in Brussel werd in 1997 in de schoot van de VGC opgericht. Het doel van het infocentrum is het versterken van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel. Om dit doel te bereiken, wil het infocentrum Nederlandstaligen stimuleren om naar de hoofdstad te verhuizen. Het infocentrum bevindt zich op het Muntplein en is afhankelijk van de VGC.

Het infocentrum Onthaal en Promotie Brussel is in 2001 opgericht. Het heeft de volgende opdracht : 'Onthaal en Promotie Brussel promoot Brussel, zijn Vlaamse netwerken, zijn Nederlandstalige initiatieven, zowel in Vlaanderen als bij anderstalige gemeenschappen in Brussel, en ontvangt Vlamingen in hun hoofdstad.' De Vlaamse Gemeenschap heeft deze VZW dit jaar ongeveer 1 miljoen euro uitgekeerd. Dit geld is afkomstig uit het budget voor stedelijke aangelegenheden.

In de oorspronkelijke beleidsbrief van de Vlaamse regering is sprake van een integratie van beide infocentra. Het feit dat beide organisaties afhankelijk zijn van een andere financierende overheid, bemoeilijkt de gesprekken over een samensmelting of een functionele integratie. Desalniettemin wordt de mogelijke samensmelting of integratie van beide infocentra in het kader van het Huis van de Communicatie verder onderzocht. Het is sowieso de bedoeling de werking van beide infocentra beter op elkaar af te stemmen.

Hoewel in inhoudelijke verwijzingen wordt voorzien, voeren beide infocentra nog steeds afzonderlijke campagnes. Het infocentrum Wonen in Brussel heeft een uitgebreide mediacampagne op poten gezet.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, dat deze campagne u niet is opgevallen, is allicht te wijten aan het gebruik van selectieve communicatiekanalen. Het is mogelijk dat u deze kanalen niet gebruikt. Mis-

schien moeten we ons eens bezinnen over de kanalen die we gekozen hebben. Op die manier zouden we u misschien ooit nog eens kunnen overtuigen om naar Brussel te verhuizen.

Wonen in Brussel heeft niet geopteerd voor een campagne met het verloop van een golf, met de bijbehorende pieken en dalen, maar voor een continue, op specifieke doelgroepen gerichte campagne. In deze campagne zijn vier grote thema's aan bod gekomen, namelijk het wonen in Brussel ; de overheidsmaatregelen die het wonen in de stad bevorderen, zoals de verlaging van de registratierechten, de afschaffing van het kijk- en luistergeld of de renteloze leningen voor huurwaarborgen ; het op een objectieve manier in een positief daglicht stellen van Brussel en het benadrukken van de functie van het informatiecentrum.

Concreet bestaat de campagne uit de welbekende radiospots en uit kleine tekstadvertenties in de geschreven pers. De folder van de vorige campagne is behouden. De centrale slogan luidt nog steeds 'Brussel, elke dag anders.' Vooral in de radiospots wordt gefocust op Brussel als bruisende stad, met de aanwezigheid van een sterk verankerd Vlaams cultureel en sociaal leven. Via advertenties die maandelijks verschijnen in de pendelkrant Metro wordt een link gelegd met de website van Wonen in Brussel. Daar worden de situaties uit de advertenties verder uitgewerkt en verduidelijkt. De kleine tekstadvertenties verschijnen maandelijks in de Streekkranten van Vlaams-Brabant en Oost-Vlaanderen en in de woonbijlagen van alle Vlaamse dagbladen. Tot slot is er op Batibouw bij de stand van de Vlaamse Gemeenschap een speciale stand waar het wonen in Brussel wordt gepromoot. De totale kostprijs van de campagne bedraagt 236.000 euro.

De eerste resultaten van de campagne zijn goed te noemen. Een vergelijking tussen de reacties tijdens de periode januari-mei 2002 en dezelfde periode in 2003 geeft het volgende beeld. Het baliebezoek is met 1.392 bezoekers met 31 percent gestegen. Er waren 1.086 telefoonoproepen, dit is een stijging met 65 percent. Het aantal deelnemers aan de woontours lag op 171, dit is een stijging met 38 percent. Er waren 23.300 pageviews op de homepage, dit is een stijging met 80 percent. Het aantal consultaties van de woondatabank steeg met 66 percent. Daar waren er in totaal 16.883 pageviews.

Wat Onthaal en Promotie Brussel betreft, zal inderdaad een kleine campagne worden gevoerd. Die was oorspronkelijk gepland in het voorjaar, maar zal pas in september 2003 van start gaan. In die

Somers

campagne zal de werking van het onthaal- en promotiecentrum van Onthaal en Promotie Brussel worden verduidelijkt aan de hand van heel concrete en herkenbare initiatieven. In één beweging zal ook de huisstijl worden georganiseerd en geüniformiseerd. De kostprijs van de campagne zal ongeveer 300.000 euro bedragen. De aanbestedingsprocedure voor die campagne is nu volop aan de gang en de offertes werden gisteren ingediend. De beslissing over de toewijzing van de opdracht wordt volgende week genomen. U hebt de campagne dus niet gemist, want ze komt er pas in september.

Sta me toe nu even in te gaan op de problematiek van de Nederlandstalige scholen. Ik heb daarover de verschillende vraagstellers gehoord en vraag dat we zouden proberen om samen een genuanceerd beeld op te hangen van de aanwezigheid en de positie van de Vlamingen in Brussel. We mogen daar geen dramatische beelden over schetsen, maar we mogen daar evenmin euforisch over doen. We moeten proberen dit genuanceerd te bekijken.

Wat betreft het tekort aan plaatsen in Nederlandstalige scholen en de heisa die dienaangaande in de pers wordt gemaakt, moet ik de heer Van Nieuwenhuysen bijtreden in zijn stelling dat dit niet bevorderlijk is voor de promotiecampagnes. We kunnen die commotie missen, net zoals we de feiten op het terrein kunnen missen. Dat is een juist gegeven en op dat vlak staan we waarschijnlijk allemaal aan dezelfde kant.

Een promotiecampagne veranderen of bijsturen zou echter ook niet getuigen van een goed beleid. Er zijn wel nog andere aanknopingspunten waardoor Vlamingen ervan overtuigd kunnen worden om in Brussel te komen wonen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan mobiliteit, aan de culturele aantrekkingskracht of aan de stedelijkheid van Brussel. Het is dus niet alleen het onderwijs voor de kinderen dat een doorslaggevende factor vormt om in Brussel te gaan wonen. Het is wel een bijzonder belangrijke factor die we zeker niet mogen veronachtzamen.

Minister Vanderpoorten heeft daarover deze morgen een duidelijk standpunt ingenomen. Indien ik het goed begrepen heb, komt dat standpunt er eigenlijk op neer dat we nu een GOK-decreet hebben dat volgend schooljaar voor de eerste keer zal worden geïmplementeerd. Uit de informatie die mij bereikte, heb ik opgemaakt dat minister Vanderpoorten zich ertoe geëngageerd heeft om dat decreet na één jaar werking te evalueren en na te

gaan hoe een eventuele bijsturing in het licht van de Brusselse situatie mogelijk zou zijn.

In de huidige stand van zaken wil ik me ertoe engageren om rond de tafel te gaan zitten met zowel minister Vanderpoorten als met Brussels minister Vanhengel die in de VGC verantwoordelijk is voor onderwijs. Daar kunnen we deze specifieke Brusselse problematiek eens goed onder de loep nemen en nagaan of we geen initiatieven kunnen nemen om op korte termijn – pakweg één jaar – het probleem dat we niet mogen veronachtzamen, zoals door mevrouw Grouwels werd benadrukt, uit de weg te ruimen.

Het principe om het nieuwe decreet na een jaar werking op het terrein te evalueren en dan desnoods bij te sturen, steun ik volledig, maar als zich op het terrein een acuut probleem voordoet, dan is het mijns inziens ook belangrijk dat de overheid op dat ogenblik op korte termijn naar een oplossing zoekt. Vandaar mijn engagement om op korte termijn met minister Vanderpoorten en minister Vanhengel rond de tafel te gaan zitten.

Er is ook nog gesproken over het voeren van promotie. Dat is één zaak, maar er moeten ook materiële mogelijkheden worden gecreëerd. Wat huisvesting betreft, moet er bijvoorbeeld een duurzaam aanbod komen. Het is echter een zeer complexe materie. Ik wil het thema graag binnen een paar weken nogmaals bespreken en u dan meedelen welke stappen er intussen zijn gezet. Ik denk bijvoorbeeld aan de mogelijkheden inzake Quartier Latin.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik hoor dat de samensmelting tussen de diensten Wonen in Brussel en Onthaal en Promotie Brussel, zoals in de beleidsbrief nochtans werd vooropgesteld, niet zo evident verloopt. Ik verwacht dat het uiteindelijk niet zal gebeuren. Misschien is daardoor de campagne uitgesteld. Ik lees Metro echter onvoldoende en luister niet voldoende naar de radiospots. Het is mij dus niet opgevallen.

De minister-president zegt dat hij de cijfers heeft bekeken, dat de reacties positief zijn en dat er een stijgende trend van het aantal aanvragen en consultaties wordt genoteerd. Over welke periode gaat het precies ?

Minister-president Bart Somers : De maanden januari tot mei.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : De berichten over de situatie in het onderwijs dateren van later. Het zou interessant zijn na te gaan of dat probleem een effect heeft gehad op de beslissing van mensen om al dan niet in Brussel te komen wonen.

Er zijn nog andere factoren die mensen overhalen om naar Brussel te komen. De heer Gatz heeft daar terecht op gewezen. Vooral jonge mensen komen naar Brussel. Ik heb de indruk dat als die mensen kinderen krijgen, er opnieuw twijfel ontstaat omwille van de onderwijssituatie. Zij zetten dan de stap om opnieuw buiten Brussel te gaan wonen. Het zou goed zijn hun motivatie te onderzoeken. Ik spreek alleen uit eigen ervaring.

Minister-president Bart Somers : De campagne richtte zich specifiek tot twee doelgroepen, namelijk de jongere ouderen en de oudere jongeren. Het gaat om afgestudeerden en samenwonenden, om mensen die zich op een bepaald moment in hun leven aan een stad binden. Dat geldt voor iedere stedelijke omgeving.

Een tweede moment komt er als de kinderen het huis uit zijn. Dan wordt de woning snel te groot en ontstaan er nieuwe incentives om de stad op te zoeken. Dat is niet alleen een probleem in Brussel, het overkomt alle steden. De behoeften van de groep mensen met jonge kinderen is het minst compatibel met een stedelijke omgeving. Dat vraagt extra inspanningen. Daarover moet opnieuw worden nagedacht. Zo kan de stad voor deze mensen opnieuw aantrekkelijk worden gemaakt.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik heb een exemplaar van Metro voor u bij. Ik raad u aan de volgende keer op de trein het blad beter te bekijken. Misschien is het omdat de steunkleur van het blad blauw is dat de advertentie u niet is opgevallen. Daar kan ik echter ook niet aan doen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, het klopt dat het probleem zich in alle steden voordoet en dat gezinnen met kinderen die centra verlaten. In Brussel wordt dit echter nog geaccentueerd door die situatie in het onderwijs.

Ik neem er akte van dat u dit probleem niet onderschat en dat u bereid bent hierover met minister Vanderpoorten en Brussels minister Vanhengel overleg te plegen zodat er op een kortere termijn dan nu wordt vooropgesteld iets aan kan worden gedaan.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, tijdens de afgelopen 3 jaar is er vrij veel geld geïnvesteerd in het onderwijssysteem. Ik ben wel van mening dat daarin nooit genoeg wordt geïnvesteerd – maar kom, als de middelen maar goed worden besteed. Hetzelfde geldt voor het wetenschappelijk onderzoek. We moeten durven toegeven dat we de afgelopen jaren ons best hebben gedaan om zoveel mogelijk geld naar onderwijs te laten vloeien.

Wat het gelijkedekansonderwijs betreft, werd er heel wat studiewerk verricht en werden heel wat hoorzittingen gehouden vooraleer het decreet werd goedgekeurd. Er werd een forse inspanning geleverd om jongeren met allerlei moeilijkheden zoals leerachterstand te helpen. Het doel is om aan jongeren met problemen onderwijs op maat aan te bieden. Dat is niet zo evident. Wel moet er na 1 jaar een evaluatie volgen, omdat het om een nieuwe zaak gaat waar – terecht – veel geld naartoe gaat.

De VGC (Vlaamse Gemeenschapscommissie) ligt ons allemaal na aan het hart, want ze heeft een belangrijke functie in Brussel. We kunnen die instantie niet genoeg helpen. Toch kunnen we niet voorbij aan het feit dat de Vlaamse overheid reeds heel wat heeft gedaan om de VGC ter hulp te komen. Toen we hier 4 jaar geleden begonnen, had de instelling enkele honderden miljoenen schulden. De Vlaamse overheid heeft toen onmiddellijk besloten die put te dempen.

Mijnheer de voorzitter, we moeten inderdaad nog veel doen, maar we mogen niet vergeten dat deze Vlaamse regering reeds heel wat inspanningen voor het onderwijs heeft gedaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Luk Van Nieuwenhuysen, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de coördinatie van het beleid inzake hoofdstedelijke aangelegenheden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Grouwels tot de heer Somers, minister-president van de Vlaamse regering, over de

Voorzitter

coördinatie van het beleid inzake hoofdstedelijke aangelegenheden.

Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, na het zeer voluntaristisch antwoord van minister-president Somers inzake de bevoegdheden betreffende de Brusselse hoofdstedelijke aangelegenheden, wil ik toch vragen hoe die zaak nu juist in elkaar zit.

In het kader van de recente bevoegdheidsherverdeling binnen de Vlaamse regering werd beslist dat de minister-president voortaan wordt belast met de coördinatie van het beleid inzake hoofdstedelijke aangelegenheden en dat het Brussels lid van de Vlaamse regering, met name minister van Welzijn en Gezondheid Byttebier, de vergaderingen van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en het college van de VGC zal bijwonen.

Dit laatste is in overeenstemming met artikel 76 van de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen. Daarin wordt expliciet bepaald dat het een Brussels lid van de Vlaamse regering moet zijn dat deze collegevergaderingen bijwoont en een raadgevende stem heeft. In de huidige Vlaamse regering komt enkel minister Byttebier daarvoor in aanmerking.

Tot nu toe was het ook altijd deze Brusselse minister in de Vlaamse regering die belast werd met de hoofdstedelijke – voorheen Brusselse – aangelegenheden. In het geval van voormalig Vlaams minister Vanhengel werd er wel voor gekozen dat de voogdij ten aanzien van de VGC werd uitgeoefend door de minister-president, omdat de voormalig bevoegde minister tegelijkertijd ook VGC-collegelid was en dus moeilijk de voogdij kon uitoefenen over zichzelf. Maar de heer Vanhengel bleef wel bevoegd voor de coördinatie van het Vlaams beleid ten aanzien van Brussel.

Nu wordt hier voor het eerst van afgestapt. De minister die bevoegd is voor de coördinatie van dat beleid is niet langer dezelfde minister die Vlaanderen vertegenwoordigt in de Brusselse instellingen. Het gaat zelfs om ministers van verschillende politieke partijen. Dat lijkt wettelijk perfect mogelijk, maar de vraag is of het verstandig en bevorderlijk is voor een goed beleid ten aanzien van Brussel en een goede communicatie met de Vlaamse instellingen

in Brussel en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC).

Uiteraard zouden alle ministers van de Vlaamse regering begaan moeten zijn met Brussel en met het Vlaamse beleid in en voor de hoofdstad. In die context is het theoretisch denkbaar dat iemand anders dan de Brusselse minister wordt belast met de coördinatie van het hoofdstedelijk beleid. Maar dat moet dan wel iemand zijn die het Brusselse terrein en zijn complexiteit zeer goed kent, iemand die zeer goed vertrouwd is met de diverse Brusselse instellingen en hun werking en een nauwe band heeft met die instellingen. In de huidige toestand komt het mij voor dat enkel de Brusselse minister in de Vlaamse regering aan dit profiel beantwoordt.

Ik wil onderstrepen dat mijn betoog niet is ingegeven door voorliefde of antipathie ten aanzien van een van beide betrokken ministers. Het is mij enkel te doen om de coherentie van het Vlaams beleid ten aanzien van Brussel. Mijnheer de minister-president, ik kan dan ook niet anders dan me vragen stellen bij de nieuwe situatie die u hebt geschapen. In de beste omstandigheden is het al niet eenvoudig een coherent beleid terzake te ontwikkelen. Het gaat immers om een horizontale bevoegdheid, die interfereert met tal van andere beleidsdomeinen. Nu zitten we echter met twee ministers, een die het beleid moet coördineren en een die gestalte moet geven aan het overleg met de Brusselse instellingen. Ze dreigen daarenboven elkaar voortdurend voor de voeten te lopen.

Het is net alsof de regering een minister zou hebben die bevoegd is voor het mediabeleid en een andere minister die courant moet vergaderen met de raad van bestuur van de VRT en de andere belangrijke media-actoren. Niemand zou dat begrijpen. De nieuwe bevoegdheidsregeling voor Brussel is even onbegrijpelijk.

Mijnheer de minister-president, waarom werd besloten tot deze opsplitsing van bevoegdheden? Hoe kan ze worden gerechtvaardigd op basis van de noodzaak aan een coherent beleid ten aanzien van Brussel? Of is ze enkel gebaseerd op politieke afwegingen? Welke minister is nu verantwoordelijk voor wat? Wie is bijvoorbeeld bevoegd voor het organiseren van overleg tussen de Vlaamse regering en het VGC-college en/of tussen de Vlaamse administratie en de VGC-administratie? Er zouden al een aantal wijzigingen zijn doorgevoerd aan de oorspronkelijke opsplitsing. Kunt u daar duidelijkheid over scheppen? Zou het niet beter zijn onmiddellijk een einde te maken aan de opsplitsing?

De voorzitter : Mijnheer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mevrouw Grouwels, ik ben een andere mening toegedaan. Ik vind het per definitie normaal dat er een Brussels lid is van de Vlaamse regering, maar ik zou het heel erg appreciëren dat er in de toekomst ook iemand anders kan worden afgevaardigd in de VGC en er ook toezicht kan uitoefenen. De band tussen Brussel en Vlaanderen kan niet sterk genoeg zijn. Ik pleit er dus voor om in de toekomst over minstens twee mensen te beschikken die de situatie in Brussel goed kennen.

In Brussel zijn er twee types van mensen : er zijn Brusselaars die ook Vlaming zijn en er zijn Vlamingen die per toeval in Brussel wonen. Het verschil tussen beide is groot. De Brusselaars die toevallig ook Vlamingen zijn, trekken voor 100 percent de Brusselse kaart. Ik geloof meer in mensen die voor 100 percent Vlaming zijn en per toeval in Brussel wonen. Ik pleit daarom voor twee mensen die de band met Brussel kunnen realiseren : een Brusselse minister die altijd aanwezig is in de Vlaamse regering en iemand anders die naar de VGC trekt en er controle op uitoefent.

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, ik ben benieuwd naar uw antwoord, want het is de eerste keer dat een niet-Brusselaar bevoegd wordt voor de Brusselse aangelegenheden. Misschien heeft de heer Van Vaerenbergh gelijk en biedt de huidige situatie een aantal voordelen. Ik ben vooral benieuwd naar de reden voor de nieuwe gang van zaken.

Minister-president Somers heeft het woord.

Minister-president Bart Somers : Mijnheer de voorzitter, mevrouw Grouwels, ik heb begrepen dat u van mij geen legaliteitsantwoord verlangt, maar dat u veeleer een opportuniteitsvraag hebt gesteld. De drie klassieke bevoegdheidsdomeinen zijn : toezicht houden op de VGC, vertegenwoordigd zijn in de VGC en het coördineren van het hoofdstedelijk beleid. U vraagt hoe die drie domeinen werden verdeeld onder de leden van de Vlaamse regering, en of dat een werkbare en verdedigbare, of een veeleer op partijpolitiek geïnspireerde verdeling is. Ik begrijp ook dat u geen enkele emotionele veroordeling uitspreekt en geen enkele voorkeur toont, maar dat u louter politieke interesse toont. Ik ben toch een beetje teleurgesteld omdat u er bijna van uitgaat dat er maar één minister geschikt is voor de job. *(Opmerkingen van mevrouw Brigitte Grouwels)*

Het zou een slechte zaak zijn als we evolueren naar een politiek systeem waarbij alleen landbouwers minister van Landbouw kunnen worden, alleen onderwijzers minister van Onderwijs kunnen worden, en alleen tandartsen of geneesheren op Volksgezondheid kunnen functioneren. Een dergelijke corporatistische kijk hebben we gelukkig al lang achter ons gelaten. Een politicus moet in de eerste plaats in staat zijn om de dossiers af te wegen tegenover het algemeen belang. Hij of zij moet een algemene politieke visie ontwikkelen en zich op een relatief korte termijn kunnen inwerken op een bepaald beleidsdomein en moet de concrete materie, ondersteund door deskundigen, kunnen afwegen tegenover de begroting, het algemeen belang en het regeringsbeleid. Ik denk dat we het daarover eens zijn, want ik geloof nooit dat u een corporatistische kijk op het politiek bestel genegen bent. Dat zou een foutieve benadering zijn in een open en modern politiek beleid.

De bevoegdheidsverdeling is een beslissing van de Vlaamse regering van 10 juni 2003. Als minister-president ben ik bevoegd voor de coördinatie van het beleid inzake hoofdstedelijke aangelegenheden. Minister Byttebier wordt aangewezen om als Brussels lid van de Vlaamse regering met raadgevende stem de vergadering van het College van de VGC en van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie te volgen. Daarnaast wordt ook het toezicht, omschreven in het decreet van 5 juli 1989 ter organisatie van het toezicht op de VGC, aan minister Byttebier toegewezen. Het toezicht en de vertegenwoordiging behoren dus tot haar bevoegdheidspakket en de coördinatie valt onder mijn bevoegdheden.

Die situatie verschilt radicaal met die uit het verleden. De coördinatie en de aanwezigheid vielen toen immers onder de bevoegdheden van voormalig minister Vanhengel en het toezicht was in handen van de minister-president. De opdeling is gewijzigd, en voor de eerste keer in de geschiedenis van deze instelling is een niet-Brusselaar bevoegd voor de coördinatie van het hoofdstedelijk beleid. Mijn voorganger, minister Vanhengel, heeft trouwens ingevoerd dat niet langer over Brusselse, maar over Hoofdstedelijke Aangelegenheden wordt gesproken. Dat vormde een niet onbelangrijk element van de afwegingen die de regering heeft gemaakt om tot deze bevoegdheidsverdeling over te gaan.

Een eerste argument om ervoor te pleiten dat de coördinatie van het hoofdstedelijke beleid onder de minister-president valt, is ontstaan in tempore non suspecto, namelijk toen de krachtlijnen van het

Somers

beter bestuurlijk beleid werden opgesteld. In de krachtlijnen van het beter bestuurlijk beleid staat heel uitdrukkelijk dat het hoofdstedelijk beleid en de coördinatie ervan het best wordt ondergebracht bij de minister-president. Deze keuze is ingegeven door een organisatiestructuur waar we nog aan werken en waar we volgend werkingsjaar nog veel tijd en energie in zullen moeten steken. Hierbij is nagedacht over hoe we op een efficiënte, transparante en logische manier bevoegdheidspakketten kunnen vormen en onze administratie erop afstemmen om in de toekomst op een eenduidige manier te werken. Het denken hierover dateert van lang voor er sprake van was dat ikzelf minister-president zou worden. Toen werd gezegd dat de coördinatie van de Hoofdstedelijke Aangelegenheden moest worden ondergebracht bij de minister-president.

Het zou gemakkelijk zijn te zeggen dat dit het doorslaggevend argument is, maar er zijn er nog andere, en zo kom ik tot de kern van de zaak. In het klassieke Brussels Hoofdstedelijk beleid zitten drie belangrijke beleidsdomeinen. Het eerste is het Hoofdstedelijk beleid van de Vlaamse regering met betrekking tot Brussel. Dat is een additioneel beleid dat naast het regulier beleid van de Vlaamse regering en naast het lokale beleid van de VGC komt. De basis van het regulier beleid zit in de begroting onder Hoofdstedelijke Aangelegenheden en bij het Vlaams Brusselfonds. De invalshoek van dit beleid is niet het lokale Brusselse beleid, maar op de eerste plaats het versterken van de band tussen Brussel en Vlaanderen en van de uitstraling van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Centraal in dat beleid staat de hele Vlaamse Gemeenschap. Er zijn dus eigenlijk evenveel argumenten om te zeggen dat het een Brusselaar moet zijn dan dat het een niet-Brusselaar moet zijn.

Om het onderscheid tussen lokale Brusselse Aangelegenheden en Hoofdstedelijke Aangelegenheden, waarbij heel de Vlaamse Gemeenschap in beeld komt, duidelijk te maken, besliste mijn voorganger, de heer Vanhengel, niet langer van Brusselse Aangelegenheden te spreken maar van Hoofdstedelijke Aangelegenheden.

De tweede taak is het horizontaal beleid van de Vlaamse regering. Om een goed Brussels beleid te voeren is het belangrijk dat alle ministers in de Vlaamse regering een stukje Brussels minister zijn, waarbij ze in hun beleid rekening houden met de specifieke toestand van Brussel, met zijn complexe institutionele constructies en de moeilijke positie

van de Vlamingen. Hierbij is vaak een aangepast beleid nodig. Er moet iemand de ministers coachen en mobiliseren. Wie kan dat, in alle bescheidenheid, beter zijn dan de minister-president, wiens kerntaak in de Vlaamse regering net het coachen is, het sturen van een ploeg, het motiveren, aanmoedigen en stimuleren van zijn collega's in de verschillende beleidsdomeinen? Op dat tweede front is het bijna de logica zelve dat, weg van de oppervlakkige symboliek, het de minister-president moet zijn, ongeacht of die een Brusselaar is of niet. Het belangrijkste is dat het een Vlaming is.

Ik kom tot een derde luik dat te maken heeft met het toezicht op de VGC en hieraan gekoppeld ook de vertegenwoordiging in die VGC. Dan zitten we niet zozeer bij het coachen, maar meer in de sfeer van het Hoofdstedelijk Beleid en op de meer lokale Brusselse dimensie van het beleid dat moet worden gevoerd. Onze partner, de VGC, speelde eigenlijk twee rollen, namelijk die van een intermediair bestuur, te vergelijken met een provincie, en van een lokale overheid. In die zin hebben we er ook het toezicht op.

Gezien die taakstelling is het vanzelfsprekend dat er bij voorkeur wordt gezocht naar iemand die er gevestigd is. De wet verplicht ons daar trouwens toe, zeker wat de vertegenwoordiging betreft. Dat is een typisch lokale dimensie van het Brussels beleid. Het gaat dan niet om het hoofdstedelijk beleid, maar om het lokaal beleid dat op de eerste plaats wordt gedragen door de VGC en wordt gecomplementeerd en versterkt door de Vlaamse regering, die er ook het toezicht op heeft.

Dit is bijgevolg allerm minst ingegeven door platvloerse partijpolitieke overwegingen. Er zal altijd een partijpolitieke dimensie zijn. Bij CD&V ligt het misschien enigszins anders, maar wij geven dat graag toe.

Mevrouw Grouwels, dit is echter niet door de partijpolitiek ingegeven. Bij het stellen van zo'n vraag weet u trouwens al dat ik dit zal antwoorden, en als lid van de oppositie zult u veronderstellen dat er wel zo'n dimensie is. We zullen elkaar op dit punt niet kunnen overtuigen.

Veel belangrijker echter is de vraag of dit systeem in overeenstemming is met de filosofie en met een behoorlijk beleid van een Vlaamse regering ten aanzien van Brussel, zowel in zijn hoofdstedelijke dimensie als in het lokaal Brussels beleid. Daar antwoord ik affirmatief op.

Somers

Het is een goede, zelfs een uitstekende keuze om het zo te doen, gezien de rol van de minister-president als coach en gezien de uitgangspunten van het beter bestuurlijk beleid. In het hoofdstedelijk beleid komt de hele Vlaamse Gemeenschap in Brussel in beeld. We moeten de band tussen Vlaanderen en Brussel versterken, en de Vlaamse Gemeenschap moet haar uitstraling in Brussel versterken. In aansluiting met het reguliere beleid van de Vlaamse regering en het lokaal beleid van de VGC en andere organen, is het heel belangrijk dat de minister-president die taak op zich neemt.

Op uw laatste vraag ten slotte, of het niet beter zou zijn om een eind te maken aan deze opsplitsing, antwoord ik kort met neen.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de minister-president, de uitleg is alles, zoals wordt gezegd. Ik zou het kunnen begrijpen dat het ook een partijpolitieke beslissing is, want de bevoegdheidsverdeling voor Brussel zat bij de VLD als partner in de coalitie. Daar had ik mee kunnen leven.

U hebt er echter een inhoudelijke uitleg aan willen geven. Voor mij blijft de vraag wat de samenhang is van die bevoegdheidsverdeling. Mevrouw Byttebier kan in het College van de VGC gaan zitten om te horen wat daar gezegd wordt, maar de bevoegdheid voor de dotatie aan de VGC is de uwe. Er moet dus een heel mechanisme van informatie en communicatie in de schoot van de regering worden ontworpen, opdat er een vlotte informatiedoorstroming tot stand kan komen.

Minister-president Bart Somers : De dotatie is een bevoegdheid van de minister van Begroting. Het zou erg zijn mocht in de hele Vlaamse regering maar één minister bij de begrotingsopmaak geëngageerd zijn voor de budgetverdeling. Het is toch niet aan de minister-president alleen – was het maar zo. Ik zal het eens laten nakijken, want dat zou een heel aangename positie zijn.

Ik ben niet diegene die verdeelt hoeveel elke minister mag hebben. Dat is een samenspel in de regering, en het debat daarover wordt ook in belangrijke mate gestuurd door de minister van Begroting.

Mevrouw Brigitte Grouwels : U zult toch op grond van uw bevoegdheid bij de minister van Begroting

een voorstel van dotatie aan de VGC moeten doen ? U bent de bevoegde minister voor de dotatie van de VGC.

Gelukkig heeft de VGC geen schulden meer, maar op een bepaald moment was dat wel het geval. Zoiets wordt dan vastgesteld in de schoot van het College van de VGC, waar minister Byttebier in zelt. De oplossing van zo'n potentieel probleem ligt echter niet bij minister Byttebier, maar bij u omdat u verantwoordelijk bent voor de dotatie aan de VGC. Hoe zult u dat coördineren ?

Minister-president Bart Somers : De coördinatie is erg eenvoudig, want ze valt onder mijn bevoegdheid. Als er zich begrotingsproblemen voordoen, dan wordt dat sowieso met de voltallige regering besproken en niet beslist door één minister. Ik zie niet in waar het probleem zit.

Minister Byttebier is de vertegenwoordiger van de Vlaamse regering in het College. Daarnaast moet ze administratief toezicht houden op de werkzaamheden. Lokale betrokkenheid is daarbij een meerwaarde en versterkt het inschattingsvermogen. Dit is een duidelijke en transparante samenwerking. Het hoofdstedelijk beleid is een additioneel beleid aan het lokale beleid van Brussel en aan het reguliere Vlaamse beleid, en heeft de ambitie om Vlaanderen en Brussel dichter bij elkaar te brengen. Ik zie het probleem echt niet. Als de VGC morgen met een financieel probleem kampt, dan richt ze zich maar tot mij. Ik spreek toch Nederlands ! Op die manier zijn we ook al met zijn tweeën op de hoogte, minister Byttebier en ikzelf. Ik hoop dat alle leden van de Vlaamse regering op dat moment even geëngageerd zullen zijn en veel aandacht hebben voor de Brusselse problemen.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik heb geen probleem met de invulling die u geeft aan het hoofdstedelijk beleid van de Vlaamse regering. U hebt niet geantwoord op de vraag waar de Brussel-cel van afhangt. Wie organiseert het overleg tussen de Vlaamse regering en de VGC ?

Minister-president Bart Somers : De Brussel-cel heeft twee opdrachten. Ze draagt mee het administratief toezicht en ondersteunt het hoofdstedelijk beleid. Het is niet de enige cel die wordt aangestuurd door twee ministers. Indien nodig zal er een functionele taakverdeling gebeuren.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Dan wens ik u alle geluk toe. We hopen dat dit avontuur goed afloopt in het belang van de band tussen Brussel en Vlaanderen.

Minister-president Bart Somers : Mevrouw Grouwels, uw positieve ingesteldheid kennende, weet ik dat u een grote steun zult zijn bij het verder uitbouwen van het goede beleid van mijn voorganger.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.14 uur.*
